

Når vi taler om solidarisk finansiering, er indretningen af hele vort skattekompleks yderst afgørende. Omlægningen af skattesystemet i 1993 indebar en sænkning af skatten på arbejdsindkomst, som var ganske betydelig. En del af denne lavere beskatning af arbejdsindkomst skulle finansieres af grønne afgifter, for at man på den måde kunne tage hensyn til miljøet og vore ressourcer, og endvidere var det vigtigt at lukke huller i vort skattesystem. På samme måde, som vi i 1993 omlagde vore skatter, fortsatte vi denne linje i 1998.

Fremover vil det også være nødvendigt nøje at følge udviklingen. Det er altså sådan, at vi ikke lever i en verden, der er statisk, og Socialdemokratiet vil fortsat bidrage til at justere vort skattesystem, så det har en betydelig robusthed, så vi også fremover kan finansiere de udgifter, vi har i vort velfærdssamfund, og som vi har fundet det rigtigt at finansiere i fællesskab. Jeg kan bare igen nævne børnepasning, uddannelse, sundhedsvæsen og ældrepleje som eksempler.

Det forhold, at vi befinder os i en verden, hvor alting bevæger sig på tværs af landegrænserne, gør, at vi naturligvis skal være opmærksomme på det pres, der hele tiden kan udøves udefra over for vore muligheder for at opkræve skat. Dette pres kommer ikke specielt fra EU-landene, som vi samarbejder med, men fra lande overalt på kloden. Man kan vel nærmest sige det på den måde, at vort samarbejde i EU kan være et værn imod skattekonkurrence udefra, så EU ikke bliver problemet for os, men bliver løsningen, når vort skattesystem er sat under pres fra den øvrige verden.

Som sagt betyder det, at vi ikke ændrer vort skattesystem, som vi har haft siden 1993, hvor det er lykkedes at undgå stigende skattetryk. Men det er ingen forudsætning, at vi fastholder den politik at holde skattetrykket på det niveau, vi kender.

Vi ser ikke et stigende skattetryk foran os, og det er i øvrigt en modsætning til udviklingen under den borgerlige regering, hvor man havde et betydeligt stigende skattetryk. Jeg vil også godt sige i den sammenhæng, at derfor er det utrolig defensivt f.eks. at tale om, at ingen enkelt skat eller afgift må forhøjes.

Hvis jeg må citere fra hr. Anders Fogh Rasmussens ugebreve, skriver hr. Anders Fogh Rasmussen, at han er parat til at understede et regulært og håndgribeligt løfte, nemlig om et skattestop, og at det skal forstås helt bogstave-

ligt. Ingen skat, ingen afgift vil blive sat op, efter at man måtte have fået en borgerlig regering. Nu er det jo ikke det sidste, vi går efter, men det, som ligger i hr. Anders Fogh Rasmussens opfattelse. Det kan danskerne så indrette sig efter. Det er en klar besked: Ingen skat skal ændres.

Jeg vil godt sige: Et sådant synspunkt fratager partierne muligheden for at manøvrere, og det fratager os muligheden for at løse fremtidens opgaver i et velfærdssamfund. Hvordan skulle Danmark med en sådan holdning hos oppositionspartiet Venstre kunne lave de nødvendige ændringer på skatteområdet, som også vil blive nødvendige fremover?

Den anden forespørgsel, som vi har til forhandling her i dag, drejer sig om udviklingen i grænsehandelen og om en eventuel tilnærmelse til EU-niveauet for afgifter på øl, vin, spiritus og cigaretter osv.

Umiddelbart efter, at Institutet for Grænseregionsforskning fremkom med sin undersøgelse den 2. oktober, var der flere bud på, hvad der burde foretages politisk for at reducere grænsehandelen. En undersøgelse viste, at danskernes grænsehandel var opgjort til nu at være 3,3 mia. kr., og det blev givet udtryk for, at det var en voldsom stigning. Spørgsmålet er dog om det er tilfældet, hvis vi ser tingene lidt i sammenhæng.

Lad mig i øvrigt i den forbindelse nævne, at tyskernes handel i Danmark jo ikke var med i undersøgelsen, men den er dog ganske betydelig. I 1996 blev tyskernes grænsehandel opgjort til 1,7 mia. kr., som heller ikke er et lille beløb. Jeg må i øvrigt i denne sammenhæng også nævne, at når vi taler om grænsehandel med Sverige, ser det anderledes ud end med Tyskland. Her har vi rent faktisk overskud på grænsehandelen.

Det er vel især Venstres tidligere skatteordførers, hr. Peter Brixtoftes, forslag om, at sygedagpenge og arbejdsledshedsdagpengene skulle være et privat anliggende, der skulle finansieres over forsikringskontingenter, der har præget debatten. Disse 50 mia. kr., der kunne spares, kunne bruges til afgiftsnedsettelse. Selv Venstre blev forskrækket over konsekvensen af det forslag. 36.000 kr. i kontingent for hver arbejdsledshedsforsikret borger i Danmark var alligevel for meget for de liberale.

Umiddelbart er det ikke Socialdemokratiets opfattelse, at der er basis for at sænke de danske afgifter på øl, vin og cigaretter. I Danmark